

Τίτλος πρωτοτύπου

불편한 편의점 (THE SECOND CHANCE CONVENIENCE STORE)

Kim Ho-Yeon

Copyright © 2021 by Kim Ho-Yeon

Published by arrangement with Namu Bench c/o KL Management in association with Patricia Seibel

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλον τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2026
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Namu Bench c/o KL Management in association with Patricia Seibel

Η μετάφραση βασίστηκε στην αγγλική απόδοση του έργου από τα κορεατικά της Janet Jong.

Πρώτη ελληνική έκδοση

Απρίλιος 2026

Μετάφραση

Βαγγέλης Γιαννίσης

Επιμέλεια κειμένου

Ανδρομάχη Γεωργιάδου

Προσαρμογή εξωφύλλου

Γιώργος Παναρετάκης, Εκδόσεις Διόπτρα

Σελιδοποίηση

Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Κεντρικά γραφεία

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι

Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life

Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr • e-mail: info@dioptra.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου

του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 453) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

ISBN: 978-618-10-0140-1

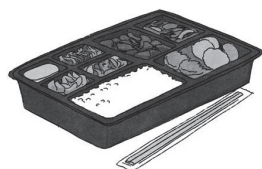
Kim Ho-Yeon

24 ώρες ανοιχτά

Οι δεύτερες ευκαιρίες έρχονται
εκεί που δεν το περιμένεις

Μετάφραση
Βαγγέλης Γιαννίσης

διόπτρα

Το Απόλυτο Έτοιμο Γεύμα

Το τρένο περνούσε από την Πιονγκτέκ, όταν η κυρία Γιομ Γιονγκσούκ συνειδητοποίησε πως το τσαντάκι που κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται μέσα στην αποσκευή της είχε εξαφανιστεί. Ταξίδευε για την Μπουσάν, όμως πώς θα μπορούσε να πάρει εκεί δίχως το πορτοφόλι της; Δεν θυμόταν πού το είχε αφήσει και αυτό αποτελούσε μεγάλο πρόβλημα. Ήταν ξεχασιάρα και αυτό την έβγαζε από τα ρούχα της. Την έκοψε κρύος ιδρώτας στην προσπάθειά της να ανακαλέσει στη μνήμη τις τελευταίες κινήσεις της.

Το είχε ακόμη όταν αγόρασε το εισιτήριο για το τρένο από τον σταθμό στη Σεούλ, ειδάλλως πώς θα μπορούσε να είχε πληρώσει δίχως να βγάλει την κάρτα από το πορτοφόλι της, το οποίο είχε πάντα στο τσαντάκι της; Έπειτα, είχε περάσει ένα μισάωρο στον χώρο αναμονής μπροστά σε μια τηλεόραση, παρακολουθώντας το κανάλι που μετέδιδε ειδήσεις είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο. Στο τρένο είχε αποκοιμηθεί με την αποσκευή στην αγκαλιά της και όταν ξύπνησε, όλα ήταν όπως έπρεπε. Όμως τη στιγμή που πήγε να πάρει το κινητό της, κατάλαβε πως το τσαντάκι της έλειπε. Της κοβόταν η ανάσα και μόνο που έφερνε στον νου της τα πολύτιμα αντικείμενα –το πορτοφόλι, το βιβλιάριο τραπέζης και το σημειωματάριο– που φυλούσε σε αυτό. Σε μια προσπάθεια να σκαλίσει τις

αναμνήσεις της, να γυρίσει προς τα πίσω το βίντεο της μέρας της, άναψε στο φουλ τις μηχανές του εγκεφάλου της.

Επειδή, όμως, κουνούσε εμμονικά το πόδι της και μουρμούραγε μόνη της, ο διπλανός της, ένας άντρας γύρω στα πενήντα πέντε, ξερόβηξε δυνατά. Ωστόσο, δεν ήταν αυτό που κατάφερε να διαπεράσει την κουρτίνα του πανικού της, αλλά το κινήτό της, που άρχισε να χτυπά μέσα στην τσάντα της. Ο ήχος κλήσης ήταν ένα τραγούδι των ABBA. Ανάθεμα κι αν θυμόταν πώς το έλεγαν. Να ήταν το «Chiquitita» ή το «Dancing queen»; *Κοίτα να δεις, βρε Τζουνχί, που η γιαγιά σου όντως έχει άνοια.* Έπρεπε να πιάσει το τηλέφωνο στα τρεμάμενα χέρια της για να θυμηθεί: ήταν το «Thank you for the music». Στην οθόνη είδε έναν άγνωστο αριθμό που ξεκινούσε με 02, τον κωδικό της Σεούλ. Πήρε μια βαθιά ανάσα και απάντησε.

«Παρακαλώ;»

Κανείς δεν μιλούσε, ωστόσο, από τον θόρυβο που άκουγε, κατάλαβε ότι ο συνομιλητής της τηλεφωνούσε από κάποιον εξωτερικό χώρο.

«Με συγχωρείτε, αλλά ποιος είναι;» ρώτησε.

«Μι... μιλάω με τη Γιομ... Γιονγκσούκ;»

Μετά βίας καταλάβαινε τη βραχνή φωνή του. Φαντάστηκε ότι κάπως έτσι θα ακουγόταν μια αρκούδα που μόλις είχε ξυπνήσει στη σπηλιά της έπειτα από χειμερία νάρκη.

«Μάλιστα, με την ίδια».

«T...το... πορτοφόλι σας».

«Α! Το βρήκατε; Πού βρίσκεστε;»

«Στη Σεούλ...»

«Πού στη Σεούλ; Μήπως στον κεντρικό σταθμό;»

«Ναι... Σ...στον σταθμό».

Ξεφύσησε με ανακούφιση και ξερόβηξε.

«Σας ευχαριστώ που μου τηλεφωνήσατε. Είμαι στο τρένο,

αλλά θα κατέβω στον επόμενο σταθμό για να επιστρέψω. Μπορείτε να μου το φυλάξετε ή να το δώσετε σε κάποιον να το κρατήσει μέχρι να έρθω; Φυσικά, θα σας αποζημιώσω».

«Θα μείνω εδώ... Δεν έχω πού να πάω».

«Εντάξει. Πού θα σας βρω;»

«Ε-εκεί που παίρνετε... το εξπρές του αεροδρομίου... δίπλα στο μίνι μάρκετ...»

«Σας ευχαριστώ. Θα είμαι εκεί το συντομότερο».

«Μη... μη βιάζεστε. Με... με την ησυχία σας».

«Εντάξει. Σας ευχαριστώ».

Με το που το έκλεισε, αισθάνθηκε κάπως παράξενα. Από τη βραχνή, αργόσυρτη φωνή του, καταλάβαινε πως ο άντρας είχε πει. Αναρωτήθηκε μήπως ήταν ένας από τους αστέγους που άραζαν στον σταθμό. Εξάλλου, της είχε πει ότι δεν είχε πού να πάει. Το γεγονός πως ο αριθμός από τον οποίο της είχε τηλεφωνήσει ξεκινούσε από 02, άρα πιθανότατα ήταν κάποιο καρτοτηλέφωνο, της έλεγε ότι δεν είχε κινητό. Ξάφνου, αγχώθηκε. Παρόλο που θα της επέστρεφε το πορτοφόλι, δεν μπορούσε να μη σκεφτεί ότι ίσως και να μην του έφτανε μονάχα η αμοιβή που θα του πρόσφερε. Υπενθύμισε, βέβαια, στον εαυτό της πως κάποιος που επέστρεφε ένα τσαντάκι που είχε βρει μάλλον δεν είχε την πρόθεση να κάνει κακό. Αν του έδινε τα 40.000 γουόν που είχε στο πορτοφόλι της, λογικά θα αρκούσε. Εκείνη τη στιγμή ανακοινώθηκε πως έφταναν στην Τσονάν, τον επόμενο σταθμό. Εκεί θα κατέβαινε για να πάρει το τρένο για τη Σεούλ. Η κυρία Γιομ επέστρεψε το κινητό στην αποσκευή της και σηκώθηκε.

Τη στιγμή που το τρένο της επιστροφής περνούσε από τη Σουγούν, το κινητό της ξαναχτύπησε. Διάβασε τον αριθμό,

σιγοτραγουδώντας τους στίχους του «Thank you for the music» σαν να ήθελε να ξεορκίσει την άνοια. Ήταν ο ίδιος αριθμός με πριν. Απάντησε, κάνοντας πέρα την ανησυχία της.

«Πει...» της είπε ο άγνωστος χαμηλόφωνα.

«Πείτε μου», του είπε. Συνειδητοποίησε ότι χρησιμοποιούσε τον ίδιο αυστηρό τόνο με τον οποίο μιλούσε στους μαθητές της πριν από χρόνια.

«Κ-κυρία... πει-πεινάω... Λίγο φαγητό... από το μαγαζί... μπορώ;»

Τον λυπήθηκε. Οι υποψίες της εξαφανίστηκαν με το που άκουσε τις λέξεις *Κυρία* και *λίγο φαγητό*.

«Φυσικά, πάρε κάτι να φας. Πάρε και κάτι να πεις, σίγουρα διψάς».

«Σ-σας ευχαριστώ».

Λίγο αφότου το έκλεισαν, μια ειδοποίηση από την πιστωτική της κάρτα εμφανίστηκε στο κινητό της. Όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Σίγουρα την έπαιρνε δίπλα από το ταμείο του καταστήματος. Αφού πεινούσε τόσο, δίχως αμφιβολία ήταν άστεγος. Διάβασε τις λεπτομέρειες της χρέωσης: GS ΤΣΑΝ ΧΟ ΠΑΡΚ ΕΤΟΙΜΟ ΓΕΥΜΑ 4.900 ΓΟΥΟΝ.

Επομένως, δεν πήρε κάτι να πει. Τουλάχιστον συγκρατήθηκε.

Είχε σκεφτεί να ζητήσει από κάποιον να έρθει μαζί της για μεγαλύτερη ασφάλεια, αλλά εντέλει αποφάσισε να μην το κάνει. Μπορεί να ήταν εβδομήντα και να εμφάνιζε σημάδια άνοιας, όμως είχε εμπιστοσύνη στον εαυτό της. Τόσα χρόνια ήταν καθηγήτρια και ποτέ της δεν είχε σκύψει το κεφάλι, πάντοτε αντιμετώπιζε τους μαθητές της με αυτοπεποίθηση, μέχρι τη μέρα που συνταξιοδοτήθηκε. Λογικό ήταν να έχει πίστη στις δυνάμεις της και τώρα.

Στον Σταθμό της Σεούλ βρήκε αμέσως τις κυλιόμενες σκάλες που οδηγούσαν στο επίπεδο των εξπρές του αεροδρομίου. Με το που κατέβηκε, είδε το μίνι μάρκετ της αλυσίδας GS στα δεξιά της και έναν άντρα δίπλα στην είσοδο, με τη μούρη χωμένη σε μια συσκευασία έτοιμου φαγητού. Το άγχος της γιγαντωνόταν με κάθε βήμα που την έφερνε κοντά του. Τα μαλλιά του ήταν μακριά και λιγδιασμένα. Φορούσε ένα λεπτό αντιανεμικό και βαμβακερό παντελόνι τόσο βρόμικο, που δεν μπορούσε να καταλάβει αν το χρώμα του ήταν μπεζ ή καφέ. Τον είδε να παίρνει ένα κομμάτι λουκάνικο με τα τσόπιστικ και να το φέρνει στα χείλη του. Ναι, καλά είχε καταλάβει. Ήταν άστεγος. Πήρε μια βαθιά ανάσα και τον πλησίασε.

Καθώς κοντοζύγωνε, τρεις άντρες εμφανίστηκαν ξαφνικά και του χίμηξαν. Η κυρία Γιομ αιφνιδιάστηκε και κοκάλωσε. Οι τύποι έπεσαν πάνω του, τον κόλλησαν στο έδαφος και προσπάθησαν να αρπάξουν κάτι μέσα από τα χέρια του. Άρχισε να κοιτάζει γύρω της, αλλά κανείς από τους περαστικούς δεν σταματούσε για να ρίξει κάτι παραπάνω από μια φευγαλέα ματιά. Όλοι τους αδιαφορούσαν για τον τσακωμό ανάμεσα στους αστέγους.

Ο άνθρωπος άφησε το φαγητό του και κουλουριάστηκε για να προστατευτεί, όμως οι άλλοι του έκαναν κεφαλοκλείδωμα και τον ανάγκασαν να σηκώσει ψηλά τα χέρια, για να αρπάξουν αυτό που κρατούσε. Η κυρία Γιομ, που παρατηρούσε ανήσυχη τη σκηνή, πρόλαβε να δει το αντικείμενο. Ήταν το ροζ τσαντάκι της!

Οι τρεις επίδοξοι κλέφτες κλότσησαν τον άστεγο κάμποσες φορές προτού το βάλουν στα πόδια. Τα χέρια και τα πόδια της κυρίας Γιομ έτρεμαν τόσο πολύ, που κατέρρευσε. Εκείνη τη στιγμή, ο άστεγος πετάχτηκε όρθιος και έπεσε πάνω στον κλέφτη που είχε πάρει το τσαντάκι.

Άρχισε να φωνάζει, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω από τα πόδια του κλέφτη, και τον έριξε κάτω. Με το που έριξε τον κλέφτη κάτω και του άρπαξε το τσαντάκι, οι άλλοι δύο τού όρμησαν. Εκείνη τη στιγμή, η κυρία Γιομ εξοργίστηκε πέρα από κάθε λογική. Σηκώθηκε όρθια και τους επιτέθηκε φωνάζοντας: «Αφήστε τον ήσυχο αμέσως, κακούργοι!».

Εκείνοι πάγωσαν από την ξαφνική της εμφάνιση. Σήκωσε την αποσκευή της και την έφερε με δύναμη πάνω στο κεφάλι του πρώτου κλέφτη. Όταν εκείνος άφησε μια κραυγή από τον πόνο, οι άλλοι δύο λάκισαν.

«Κλέφτες! Μου κλέβουν το πορτοφόλι! Σταματήστε τους!»

Μόνο όταν η κυρία Γιομ έβαλε τις φωνές, ο κόσμος άρχισε να δίνει σημασία. Έπαψαν να κοιτάζουν απλώς, και οι κλέφτες το έβαλαν στα πόδια. Ο άστεγος που μέχρι πρότινος έτρωγε παρέμενε στο έδαφος, κουλουριασμένος σε εμβρυακή στάση, με το τσαντάκι στα χέρια. Τον πλησίασε.

«Είσαι καλά;»

Σήκωσε το κεφάλι του για να τη δει καλύτερα. Αίμα και μύξες έτρεχαν από τη μύτη του. Τα μάτια του ήταν πρησμένα από τις μπουνιές και το στόμα του κρυβόταν κάτω από μια απεριποίητη γενειάδα. Έμοιαζε με άνθρωπο των σπηλαίων που επέστρεφε από κυνήγι. Ανακάθισε αργά, σαν να συνειδητοποίησε μόλις τότε πως οι κλέφτες είχαν φύγει. Η κυρία Γιομ έβγαλε ένα μαντίλι και έσκυψε μπροστά του. Η δυσωδία του έκαψε τα ρουθούνια της. Κρατώντας την αναπνοή της, του πρόσφερε το μαντίλι, αλλά εκείνος κούνησε το κεφάλι και σκούπισε τη μύτη του με το μανίκι του μπουφάν του. Φοβήθηκε ότι θα λέρωνε με μύξες και αίμα το ροζ τσαντάκι της, αλλά αμέσως εκνευρίστηκε με τον εαυτό της που το σκέφτηκε.

«Σίγουρα είσαι καλά;»

Της ένευσε, παρατηρώντας την από πάνω μέχρι κάτω. Η ματιά του της προκαλούσε νευρικήτητα, λες και είχε κάνει κάτι λάθος. Ήθελε να φύγει όσο πιο γρήγορα γινόταν. Είχε έρθει η ώρα να πάρει το τσαντάκι της και να πάει στο καλό.

«Σ' ευχαριστώ που μου το φύλαξες», είπε.

Εκείνος πήγε να της δώσει το τσαντάκι, αλλά πάνω που η κυρία Γιομ έκανε να το πάρει, το έσφιξε και πάλι πάνω του. Την παρατήρησε με προσοχή και άνοιξε το φερμουάρ.

«Τι νομίζεις ότι κάνεις;»

«Σί... σίγουρα είστε η ιδιοκτήτρια;»

«Φυσικά και είμαι. Γι' αυτό βρίσκομαι εδώ. Δεν θυμάσαι που μου μίλησες στο τηλέφωνο;»

Η διάθεσή της είχε χαλάσει από την παράλογη καχυποψία του. Δίχως να πει άλλη λέξη, ο άστεγος ψαχούλεψε στο τσαντάκι, βρήκε το πορτοφόλι της και έβγαλε την ταυτότητα.

«Ό-όνομα... και ημερομηνία γέννησης».

«Νομίζεις ότι λέω ψέματα;»

«Π-πρέπει να... να βεβαιωθώ... έ-έχω ευθύνη... να τ-την επιστρέψω».

«Γιατί δεν κοιτάξεις τη φωτογραφία μου; Να, δες στην ταυτότητα».

Ο άντρας βλεφάρισε, παρατηρώντας μια εκείνη, μια την ταυτότητα. «Δ-δεν σας μοιάζει».

Έκπληκτη, πλατάγισε τη γλώσσα της. Δεν ήταν θυμωμένη.

«Η φωτογραφία... είναι παλιά», πρόσθεσε εκείνος.

Πράγματι, η φωτογραφία ήταν παλιά, αλλά ο καθένας θα μπορούσε να την αναγνωρίσει, κάτι που της έλεγε ότι ο άνθρωπος αυτός είχε πρόβλημα με τα μάτια του. Βέβαια, ίσως και η ίδια να είχε γεράσει τόσο, που κανείς δεν την αναγνώριζε πλέον.

«Π-πείτε μου, π-πότε έχετε γενέθλια;»

Εκείνη αναστέναξε και απάντησε, δίνοντας έμφαση σε κάθε συλλαβή. «Είκοσι πέντε Ιουλίου του 1952. Ευχαριστημένος;»

«Κ-καλώς... ν-να μη βεβαιωθώ πρώτα;»

Την κοίταξε σαν να ήθελε να ακούσει και από την ίδια πως έκανε καλά, έπειτα έβαλε την ταυτότητα στο πορτοφόλι, το πορτοφόλι στο τσαντάκι και της το έδωσε. Τώρα που τα πράγματα είχαν κάπως καταλαγιάσει, η κυρία Γιομ αισθάνθηκε ευγνωμοσύνη. Της είχε φυλάξει το τσαντάκι ακόμα κι όταν του επιτέθηκαν οι κλέφτες. Μέχρι που επιβεβαίωσε ότι ήταν η ιδιοκτήτρια. Ήταν κάτι παραπάνω από προφανές ότι είχε πάρει στα σοβαρά την ευθύνη αυτή.

Ο άστεγος σηκώθηκε όρθιος με δυσκολία. Σηκώθηκε και εκείνη. Έβγαλε τα 40.000 γουόν.

«Ορίστε», είπε και του έδωσε τα χαρτονομίσματα. Όταν εκείνος δεν έκανε να τα πάρει, επέμεινε. «Πάρ' τα».

Ο άντρας έχωσε το χέρι του στην τσέπη του μπουφάν και έβγαλε ένα τσαλακωμένο χαρτομάντιλο. Σκούπισε τη ματωμένη του μύτη, προτού κάνει μεταβολή για να φύγει. Έμεινε να τον κοιτάζει για κάμποση ώρα, κρατώντας στο τεντωμένο της χέρι τα χαρτονομίσματα. Ο άστεγος βάδισε μέχρι τη βιτρίνα του καταστήματος, εκεί όπου έτρωγε νωρίτερα, και κάθισε στις φτέρνες του. Εκείνη τον ακολούθησε.

Μουρμούριζε μόνος του, κοιτάζοντας το σκορπισμένο φαγητό στο δάπεδο. Τον άκουσε να μουγκρίζει. Έσκυψε και τον άγγιξε στην πλάτη. Όταν γύρισε προς το μέρος της, εκείνη μάλακωσε την έκφρασή της και πήρε το βλέμμα που επιστράτευε όταν ήθελε να παρηγορήσει τους πιο συνεσταλμένους μαθητές της.

«Κύριε, μπορείς να έρθεις μαζί μου λίγο;»

Με το που βγήκαν στον δρόμο, ο άστεγος καμπούριασε, σαν να του έλειπε η ασφάλεια του σταθμού. Του έκανε νόημα

να την ακολουθήσει και τελικά κατάφερε να τον πείσει να αφήσει τον σταθμό. Περπάτησαν σιωπηλοί στους δρόμους του Γκαργουόλ-ντονγκ. Την ακολουθούσε, μένοντας μερικά βήματα πίσω της, καθώς βάδιζαν προς το Τσονγκπά-ντονγκ. Η κυρία Γιομ αναρωτιόταν για ποιο λόγο του είχε ζητήσει να έρθει μαζί της.

Ήθελε να του το ξεπληρώσει, αφού είχε αρνηθεί την αμοιβή του, να του προσφέρει κάτι επειδή φύλαξε το τσαντάκι της και έκανε το σωστό, παρά τις δυσκολίες. Επιπλέον, ως πιστή χριστιανή, ήθελε να γίνει ο Καλός Σαμαρείτης του, να του φερθεί όπως της είχε φερθεί κι εκείνος.

Ένα τέταρτο αργότερα, άφησαν πίσω τους τα στενά δρομάκια γύρω από τον σταθμό και μπροστά τους φάνηκε μια μεγάλη, περίτεχνη εκκλησία. Φοιτήτριες από το κοντινό πανεπιστήμιο θηλέων, ντυμένες με τζιν και μπουφάν, περνούσαν από δίπλα τους χαχανίζοντας, ενώ έξω από ένα φαστφουντάδικο που γνώριζε μεγάλη επιτυχία, μετά την προβολή του στην τηλεόραση, είχε σχηματιστεί μια τεράστια ουρά. Η κυρία Γιομ κοίταξε πίσω της και είδε τον άστεγο να κοιτάζει γύρω του μπερδεμένος. Κάποιοι φρόντιζαν να τους αποφύγουν, κρατώντας την απαραίτητη απόσταση. Αισθανόταν αμηχανία, αλλά και περιέργεια για το τι θα σκέφτονταν οι περαστικοί. Εξάλλου, δεν έμενε μόνο στο Τσονγκπά-ντονγκ, διατηρούσε εκεί και την επιχείρησή της. Δεν ήθελε να δίνει λαβές για σχόλια.

Όπως και να είχε, η κυρία Γιομ πέρασε μαζί με τον άστεγο το Πανεπιστήμιο Θηλέων Σουκμινόνγκ, άλλα δύο δρομάκια και έφτασαν σε μία διασταύρωση. Το μαγαζάκι στη διασταύρωση ήταν δικό της και μπορούσε να του προσφέρει άλλο ένα έτοιμο γεύμα. Άνοιξε την πόρτα και του έκανε νόημα να περάσει. Εκείνος δίστασε, αλλά την ακολούθησε.

«Γεια σας! Γυρίσατε κιόλας;»

Η Σιχιόν, μία από τους υπαλλήλους μερικής απασχόλησης, άφησε το κινητό της και υποδέχτηκε με ένα χαμόγελο την κυρία Γιομ. Η κυρία Γιομ ανταπέδωσε το χαμόγελο, ωστόσο παρατήρησε πως το πρόσωπο της νεαρής κοπέλας κάπως σφίχτηκε.

«Μη φοβάσαι. Είναι πελάτης».

Η Σιχιόν κοίταξε με καχυποψία τον άστεγο. Η κοπέλα είχε ακόμη πολλά να μάθει. Η κυρία Γιομ τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε στο ψυγείο, όπου είχαν τις συσκευασίες με τα έτοιμα γεύματα. Εκείνος την ακολούθησε αμίλητος.

«Διάλεξε όποιο θες».

Την κοίταξε μπερδεμένος, δίχως να πει κάτι.

«Δικό μου είναι το μαγαζί, οπότε μη σε απασχολεί. Διάλεξε όποιο θες».

«Τ-τότε... εεε...»

«Τι συμβαίνει; Δεν σου αρέσει κανένα;»

«Δ-δεν... έ-έχει κάποιο έτοιμο γεύμα της Τσαν Χο Π-παρκ».

«Γιατί τα πουλάνε μόνο στα μίνι μάρκετ της αλυσίδας GS. Εδώ δεν είμαστε τέτοιο μαγαζί. Αλλά έχουμε άλλα, εξίσου νόστιμα».

«Μα... τα Τσαν Χο Παρκ... είναι τα καλύτερα».

Σαστισμένη από την επιμονή του για ένα προϊόν που πουλούσε ανταγωνιστής της, διάλεξε τη μεγαλύτερη συσκευασία από το ψυγείο και του την έδωσε.

«Δοκίμασε αυτό. Είναι το Απόλυτο Έτοιμο Γεύμα. Έχει πολλά συνοδευτικά».

Εκείνος, όπως το κρατούσε, άρχισε να τα μετράει. *Είναι δώδεκα, βρε κατεργάρη. Δεν θα βρεις καλύτερο!* σκέφτηκε από μέσα της, καθώς τον έβλεπε να παρατηρεί το περιεχόμενο. Με το που ολοκλήρωσε την επιθεώρηση, σήκωσε το κεφάλι του, της έκανε μια βαθιά υπόκλιση και βγήκε έξω για να καθίσει στο μικρό πράσινο τραπεζάκι, λες και είχε κάνει κράτηση.

Βολεύτηκε γρήγορα στο τραπεζάκι. Η κυρία Γιομ τον παρατήρησε να ανοίγει το καπάκι της συσκευασίας, λες και κρατούσε στα χέρια του κάποιο πολύτιμο κειμήλιο, να χωρίζει με προσοχή τα δύο τσόπστικ και να φέρνει στο στόμα του μια μπουκιά ρύζι. Μπήκε για μια στιγμή μέσα, προκειμένου να φέρει λίγη σούπα με πάστα από φασόλια σόγιας και την άφησε στο ταμείο. Με σβέλτες κινήσεις, όπως συνήθως, η Σιχιόν σκάνανε δίχως ερωτήσεις το μπαρκούντ. Η κυρία Γιομ έχυσε καυτό νερό στο κυπελλάκι, πήρε ένα κουτάλι και βγήκε έξω.

«Ορίστε. Του πάει η σούπα».

Εκείνος κοίταξε μια το πρόσωπό της και μια τη σούπα που η κυρία είχε τοποθετήσει στο τραπεζάκι. Προτού προλάβει να του δώσει το κουτάλι, εκείνος έφερε το κυπελλάκι στα χείλη και ήπιε σχεδόν τη μισή μονορούφι, αδιαφορώντας εντελώς για το γεγονός ότι ήταν καυτή. Έγνεψε για να της δείξει πως την είχε απολαύσει και συνέχισε να τρώει.

Η κυρία Γιομ κάθισε απέναντί του και τον παρατήρησε. Της θύμιζε αρκούδα που είχε βρει ένα βαζάκι με μέλι. Σίγουρα δυσκολευόταν, ως άστεγος, να τρώει τρία γεύματα μέσα στη μέρα. Πώς κατάφερνε, λοιπόν, να είναι τόσο μεγαλόσωμος;

«Με το μαλακό, μη βιάζεσαι. Δεν θα σου κλέψουν το φαί».

Κοίταξε την κυρία Γιομ. Λάδια από το τηγανητό κίμτσι είχαν πασαλείψει τα χείλη του. Τα μάτια του είχαν μαλακώσει τώρα που δεν κινδύνευε πια.

«Εί-είναι... νόστιμο». Κοίταξε το καπάκι. «Πρα-πράγματι είναι... το από-απόλυτο...»

Αντί να ολοκληρώσει την πρόταση, της έκανε άλλη μία υπόκλιση και ήπιε λίγη ακόμα σούπα. Τώρα που το στομάχι του είχε γεμίσει κάπως, έμοιαζε πιο ήρεμος. Η κυρία Γιομ αισθάνθηκε

μια παράξενη ικανοποίηση παρατηρώντας τον να τρώει. Τον είδε να μαζεύει τα τελευταία ψίχουλα της ψαροκροκέτας με σιωπηλή αξιοπρέπεια.

«Από εδώ και στο εξής, να έρχεσαι εδώ κάθε φορά που πεινάς. Και κάθε φορά θα σε περιμένει μια τέτοια συσκευασία».

Την κοίταξε με ορθάνοιχτα μάτια. Τα τσόπстик είχαν μείνει μετέωρα.

«Θα το πω στους υπαλλήλους μου. Δεν θα χρειαστεί να πληρώσεις».

«Δη-ληγμένα;»

«Όχι, φρέσκα. Γιατί να φας κάτι που έχει λήξει;»

«Οι υπάλληλοι... τρώνε τα ληγμένα... δεν με πειράζει».

«Εδώ δεν τρώει κανείς τα ληγμένα, ούτε οι υπάλληλοι ούτε εσύ. Θα τρως τα φρέσκα. Θα φροντίσω να ενημερώσω τα παιδιά».

Έμεινε σκεπτικός για λίγο, προτού κάνει άλλη μια υπόκλιση, δίχως να απαντήσει, και έπειτα βάλθηκε ξανά να μαζεύει ό,τι είχε απομείνει από μια ψαροκροκέτα. Μόνο τότε η κυρία Γιομ θυμήθηκε να του δώσει το κουτάλι που κρατούσε. Το παρατήρησε μερικά δευτερόλεπτα, σαν να μην ήξερε πώς να το χρησιμοποιήσει. Εντέλει, το πήρε και μάζεψε τα τελευταία ψίχουλα. Οι μύες του θυμόντουσαν πώς να το κρατήσει και ήταν λες και έκανε ξανά ποδήλατο. Έφερε με ικανοποίηση το κουτάλι στο στόμα του. Αφού έγλειψε ακόμα και το πλαστικό, στράφηκε στην κυρία Γιομ.

«Ή-ήταν πολύ ν-νόστιμο... Σας ευχαριστώ».

«Εγώ σε ευχαριστώ, που μου φύλαξες το τσαντάκι και το πορτοφόλι».

«Ξ-ξέρετε, τ-το εί-είχαν κλέψει... Ήταν δύο».

«Δύο;»

«Τ-τους έδει-έδειρα και το πήρα... Π-πήρα το ρ-ροζ τσαντάκι μ-με το π-πορτοφόλι».

«Εννοείς ότι πήρες από τους κλέφτες το τσαντάκι μου; Για να μου το επιστρέψεις;»

Έγνεψε και ήπие το νερό που του είχε φέρει. «Μπορώ ν-να δείρω δύο... αλλά τ-τρεις... Τ-την άλλη φορά θα τους π-πω εγώ», είπε και έτριξε τα δόντια του.

Ανατρίχιασε βλέποντας ένα κομματάκι κόκκινης πιπεριάς κολλημένο ανάμεσα στα κιτρινισμένα του δόντια, αλλά δεν μπορούσε να μην εντυπωσιαστεί από το θάρρος του.

Ήπие το νερό του και κοίταξε τριγύρω. «Π-πού είμαστε;»

«Στο Τσονγκπά-ντονγκ».*

«Πράσινοι Λόφοι... Ωραία είναι εδώ».

Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στη μια πλευρά των χειλιών του κάτω από την πυκνή γενειάδα. Μάζεψε τα άδεια δοχεία και σηκώθηκε. Τα πέταξε, σαν σε πρόβα, στον κάδο της ανακύκλωσης, στάθηκε μπροστά της και σκούπισε το στόμα του με ένα τσαλακωμένο χαρτομάντιλο που έβγαλε από το μπουφάν του. Αφού έκανε άλλη μια βαθιά υπόκλιση, έφυγε.

Τον παρακολούθησε να κατευθύνεται προς τον Σταθμό της Σεούλ, σαν να ήταν εργαζόμενος που επέστρεφε σπίτι έπειτα από μια κουραστική μέρα στη δουλειά. Με το που μπήκε στο μαγαζί, η Σιχιόν άρχισε να της κάνει τη μία ερώτηση μετά την άλλη, με βλέμμα γεμάτο απορία. Η κυρία Γιομ της αφηγήθηκε τα πάντα, από τη στιγμή που κατάλαβε ότι είχε χάσει το τσαντάκι της, στο τρένο, μέχρι τώρα. Στη διάρκεια της αφήγησης, η Σιχιόν άφηγε διάφορα επιφωνήματα ανησυχίας και έκπληξης.

«Τι ενδιαφέρων άνθρωπος – με αρχές. Δυσκολεύεται κανείς να πιστέψει πως είναι άστεγος».

«Δεν ξέρω τι να σας πω, αφεντικό. Εμένα άστεγος μου φάνηκε... Είστε σίγουρη ότι δεν έκλεψε τίποτα;»

* Το όνομα της γειτονιάς μπορεί να μεταφραστεί ως Πράσινοι Λόφοι. (ΣτΜ)

Άνοιξε το ροζ τσαντάκι. Όλα ήταν στη θέση τους. Χαμογέλασε στη Σιχιόν, σαν να της έλεγε: «Σ' τα 'λεγα εγώ». Ξάφνου, έβγαλε την ταυτότητα και την έδειξε στην κοπέλα.

«Θέλω να μου πεις την αλήθεια. Σου μοιάζω διαφορετική;»

«Όχι. Αν εξαιρέσουμε τα μαλλιά που έχουν ασπρίσει, δεν έχετε γεράσει ούτε μέρα».

Η κυρία Γιομ παρατήρησε καλύτερα τη φωτογραφία της. «Είχε δίκιο».

«Τι είπατε;»

«Ναι, είναι άνθρωπος με αρχές». Γέλασε. «Κι εσύ είσαι υπερβολικά ευγενική».

Είπε στη Σιχιόν να του δώσει μια συσκευασία έτοιμου φαγητού αν ξανάρθει στο μαγαζί και να ενημερώσει τους υπόλοιπους υπαλλήλους. Παρόλο που η Σιχιόν μάλλον δεν φάνηκε να ικανοποιείται από την απόφαση, μετέφερε τις οδηγίες της ιδιοκτήτριας στην ομαδική συνομιλία των υπαλλήλων. Η κυρία Γιομ κοίταξε γύρω της με ικανοποίηση, αλλά η καρδιά της ράγισε με το που συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να θυμηθεί κανέναν από τους πελάτες που είχαν έρθει όσο εκείνη ασχολούνταν με τον άστεγο. Η σκέψη πως ίσως όντως να έχει άνοια της άφησε μια πικρή γεύση. Όπως και να είχε, της είχαν φερθεί με καλοσύνη και εκείνη την είχε ανταποδώσει. Αποφάσισε να δώσει θετικό πρόσημο στη μέρα.

Η Σιχιόν ξερόβηξε ευγενικά. «Κυρία Γιομ, δεν θα έπρεπε να είστε στην Μπουσάν;»

«Όχι! Το ξέχασα!» Ήταν η κηδεία της ξαδέρφης της.

Η μέρα δεν είχε τελειώσει ακόμη. Έπρεπε να πάει στην Μπουσάν, ακόμα και αν έφτανε αργά το βράδυ. Μετά την κηδεία θα έμενε για μερικές ακόμα μέρες, αφού θα είχε κάνει ένα τόσο μεγάλο ταξίδι. Έχωσε το ροζ τσαντάκι στην αποσκευή της και για άλλη μια φορά κατευθύνθηκε προς τον σταθμό.

Αφού πέρασε πέντε μέρες στην Μπουσάν, η κυρία Γιομ επέστρεψε στη Σεούλ και πήγε από το μαγαζί. Εκεί βρήκε τη Σιχιόν να χτυπάει στην ταμειακή δύο αναψυκτικά για ένα ζευγάρι. Η Σιχιόν χαιρέτησε την κυρία Γιομ και βγήκε από τον πάγκο αφού οι πελάτες έφυγαν.

«Αφεντικό, εκείνος ο τύπος έρχεται κάθε μέρα. Αδιαλείπτως».

«Για ποιον μιλάς; Για τον άστεγο;»

«Ναι, έρχεται κάθε μέρα την ίδια ώρα. Τρώει το γεύμα του και μετά φεύγει».

«Δηλαδή, δεν έρχεται σε άλλη βάρδια;»

«Όχι, μόνο στη δική μου».

«Μπορεί να σε συμπάθησε».

Η Σιχιόν μισόκλεισε τα μάτια, αηδιασμένη. Η κυρία Γιομ γέλασε. Δεν πήρε στα σοβαρά την αγανάκτηση της κοπέλας.

«Έρχεται πάντα στις οχτώ, όταν πετάμε τα ληγμένα».

«Τι πράγμα; Σου είπα να του δίνεις από τα φρέσκα».

«Προσπάθησα. Εγώ φρέσκα του δίνω, αλλά εκείνος επιμένει να τρώει τα ληγμένα».

«Μα, αφού του υποσχέθηκα φρέσκα... αν τρώει τα ληγμένα, τότε βγαίνω ψεύτρα».

«Τι να σας πω, αφεντικό. Μπαστακώνεται εδώ, μπροστά στον πάγκο, και μουρμουρίζει. Όλο το μαγαζί βρομοκοπάει εξαιτίας του. Μια φορά, ένας πελάτης πέρασε, τον είδε και βγήκε έξω μονομιάς. Τι να κάνω κι εγώ; Του δίνω αυτό που θέλει για να τον ξεφορτωθώ όσο πιο γρήγορα γίνεται. Αφήστε που κάθε φορά πρέπει να ανοίγω τα παράθυρα για να ξεμυρίσει το μαγαζί».

«Κατάλαβα».

«Έρχεται επίτηδες στις οχτώ. Δεν καταλαβαίνω πώς το έμαθε, αλλά ξέρει πότε πετάμε τα ληγμένα».

«Καλά το είχα καταλάβει. Είναι άνθρωπος με αρχές».

«Ανησύχησα χθες που άργησε. Σκέφτηκα ότι ίσως αρρώστησε».

Η κυρία Γιομ γέλασε ξανά, βλέποντας τη Σιχιόν να παίζει ανήσυχη με το χείλος της. «Αχ βρε Σιχιόν, είσαι τόσο αγαθιάρη. Πώς θα πας μπροστά στη ζωή;»

«Μιλάτε κι εσείς;» ανταπέδωσε η Σιχιόν. «Ποια είχε την ιδέα να του δίνει δωρεάν μια συσκευασία έτοιμου γεύματος; Τι θα γίνει αν μας κουβαλήσει εδώ όλα τα φιλαράκια του;»

«Δεν είναι τέτοιος άνθρωπος».

«Πώς το ξέρετε;»

«Ξέρω να κρίνω τον χαρακτήρα ενός ανθρώπου. Πώς νομίζεις ότι σε προσέλαβα;» είπε και της έκλεισε το μάτι.

«Δεκτό».

Απολάμβανε πάντοτε τις συζητήσεις με τη Σιχιόν, την οποία έβλεπε σαν κόρη της. Ήλπιζε πως η Σιχιόν σύντομα θα περνούσε τις εξετάσεις του ΑΣΕΠ και θα έφευγε, αλλά και μόνο η σκέψη ότι θα την έχανε της έφερνε θλίψη.

Το κουδούνι της πόρτας σήμανε την είσοδο ενός πελάτη και η Σιχιόν επέστρεψε στη θέση της πίσω από το ταμείο. Η κυρία Γιομ έκανε μια βόλτα στο κατάστημα για να επιθεωρήσει τις συσκευασίες έτοιμων γευμάτων. Αποφάσισε πως μία από αυτές τις μέρες θα ερχόταν στις οχτώ το βράδυ, την ώρα που πετούσαν τα ληγμένα. Είχε σκοπό να μάθει το όνομά του.

Εκείνο το βράδυ, η κυρία Γιομ αποκοιμήθηκε βλέποντας τηλεόραση και ξύπνησε απότομα, όταν χτύπησε το τηλέφωνό της. Ήταν μεσάνυχτα. Απάντησε, χολοσκασμένη, και άκουσε τη μεθυσμένη φωνή του γιου της. Δεν είχε πάρει χαμπάρι πως είχε ταξιδέψει στην Μπουσάν, ή ότι αύριο ήταν τα γενέθλιά

της, αλλά αυτό δεν τον εμπόδισε να της πει πόσο την αγαπούσε και να της ζητήσει συγγνώμη που δεν ήταν καλύτερος γιος. Όπως περίμενε, το λογύδριο αυτό κατέληξε σε μια σειρά από ερωτήσεις σχετικά με το μίνι μάρκετ. Του είπε να μην τον απασχολεί και εκείνος, όπως συνήθως, της πρότεινε άλλο ένα από τα φιλόδοξα σχέδιά του να πουλήσουν το μαγαζί και να επενδύσουν σε μια επιχείρησή του. Ισχυριζόταν πως έτσι η μητέρα του δεν θα είχε επιπλέον έννοιες στο κεφάλι της και θα μπορούσε να απολαύσει τη ζωή της. Χάνοντας την ψυχραιμία της, αποφάσισε να του μιλήσει στα ίσια.

«Μινσίκ, ντροπή σου που προσπαθείς να πιάσεις κορόιδο την ίδια σου τη μητέρα».

«Βρε μαμά, δεν με εμπιστεύεσαι; Αλήθεια πιστεύεις πως θα έκανα κάτι τέτοιο;»

«Θα σου πω κάτι, ως συνταξιούχος καθηγήτρια ιστορίας. Οι άνθρωποι και τα κράτη πάντοτε κρίνονται από τις πράξεις τους στο παρελθόν. Σκέψου τις πράξεις σου μέχρι σήμερα. Εσύ θα σε εμπιστευόσουν εάν ήσουν στη θέση μου;»

«Έλα, ρε μαμά, δεν είναι δίκαιο. Οικογένεια δεν είμαστε; Γιατί μου φέρεστε όλοι έτσι; Γιατί;»

«Αν είσαι μεθυσμένος και θες να τσακωθείς, να το κλείσουμε».

«Μαμά--»

Η κυρία Γιομ κατέβασε το ακουστικό και μπήκε φουριόζα στην κουζίνα. Η καρδιά της έκαιγε σαν να την είχε ψήσει στη σχάρα. Το στήθος της πονούσε. Άνοιξε το ψυγείο, έβγαλε μια μπίρα και την κατέβασε μονορούφι, σαν να ήθελε να σβήσει τη φωτιά μέσα της, μόνο που στο τέλος την έπιασε έντονος βήχας, επειδή πνίγηκε. Αισθανόταν τόσο άσχημα που αναγκάστηκε να καταφύγει στο αλκοόλ προκειμένου να πνίξει τα λόγια του γιου της.

Τι να κάνω;

Πάντοτε προσπαθούσε να ζήσει έχοντας σύνεση και στόχους, αλλά οι μπελάδες του γιου της συχνά την αποσυντόνιζαν. Αν πουλούσε το κατάστημα για να χρηματοδοτήσει την επιχείρησή του και εντέλει έχανε τα πάντα, τι θα έκανε; Το μόνο περιουσιακό στοιχείο της ήταν αυτό το παλιό δωάρι στον τρίτο όροφο της Βίλα Γκουόκ, μιας ταλαιπωρημένης πολυκατοικίας που χτίστηκε στους πρόποδες των λόφων του Τσονγκπά-ντονγκ πριν από είκοσι χρόνια. Οι αποτυχίες του γιου της δεν θα σταματούσαν αν δεν εξανεμιζόταν και το τελευταίο περιουσιακό της στοιχείο: αυτό εδώ το διαμέρισμα, που κανονικά θα έπρεπε να είναι το ύστατο λιμάνι της.

Δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αλλά ο γιος της ήταν ανόητος και απατεώνας. Η πρώτην του μάλλον τον είχε καταλάβει, αφού κατέθεσε αίτηση διαζυγίου ούτε δύο χρόνια μετά τον γάμο τους. Αρχικά, η κυρία Γιομ είχε εξοργιστεί με τη σκληρότητα της νύφης της, αλλά σύντομα αναγκάστηκε να αποδεχτεί πως το φταίξιμο βάραινε κυρίως τον γιο της. Του πήρε μονάχα τρία χρόνια μετά το διαζύγιο για να φάει όλα τα λεφτά του και κάθε μέρα που περνούσε γινόταν ολοένα και πιο αξιοθρήνητος. Και να, τώρα που μονάχα μια μητέρα θα τον βοηθούσε, εκείνη τι έκανε; Ανησυχούσε περισσότερο για έναν άστεγο από τον Σταθμό της Σεούλ, που δεν είχε στον ήλιο μοίρα, παρά για τον γιο της, ο οποίος μεθοκοπούσε και μετά δυσκολίας τα έβγαζε πέρα.

Ήπιε την μπίρα της και προσευχήθηκε στο τραπέζι της κουζίνας. Μόνο να προσευχηθεί μπορούσε.

Η κυρία Γιομ πέρασε τα γενέθλιά της μαζί με την κόρη της, τον γαμπρό της και την εγγονή της, την Τζουνχί, το καμάρι της. Αυτή τη φορά, η οικογένεια της κόρης της δεν ήρθε στο

Τσονγκπά-ντονγκ, αλλά την κάλεσαν σε ένα πολυτελές εστιατόριο στη γειτονιά τους. Μπορεί να ζούσε και εκείνη στη Γιονγκσάν, αλλά οι γειτονιές τους απέιχαν αρκετά. Παρόλο που η Γιονγκσάν είχε γίνει το δεύτερο πιο ακριβό διαμέρισμα στη Σεούλ μετά το Γκάνγκναμ, το Τσονγκπά-ντονγκ, όπου έμενε η κυρία Γιομ, παρέμενε μια ταπεινή περιοχή, γεμάτη παλιές πολυκατοικίες, παραταγμένες η μια δίπλα στην άλλη, και σπίτια που νοίκιαζαν δωμάτια σε φοιτήτριες. Η κόρη και ο γαμπρός της είχαν αρχίσει να αποταμιεύουν χρήματα, της είπαν, ώστε μέχρι η Τζουνχί να πάει γυμνάσιο, να έχουν μετακομίσει στην πιο ακριβή γειτονιά του Γκάνγκναμ. Η κυρία Γιομ μερικές φορές αναρωτιόταν ποιος από τους δύο ήταν υπεύθυνος για τους φιλόδοξους οικονομικούς τους στόχους και την έξυπνη διαχείριση του νοικοκυριού, μιας και αυτά έρχονταν σε αντίθεση με τις δικές της συντηρητικές οικονομικές απόψεις. Είχε καταλάβει πως η επιτυχία τους ήταν αποτέλεσμα της μοναδικής αρμονίας τους. Η κόρη της είχε αλλάξει από τότε που παντρεύτηκε. Ακόμα και οι συζητήσεις τους είχαν αλλάξει, σε σημείο που η κόρη της έμοιαζε άγνωστη και ο γαμπρός της ακατάδεκτος. Φυσικά, ανησυχούσε λιγότερο για την ικανότητα κόρη της από τον χωρισμένο γιο της. Παρ' όλα αυτά, η κυρία Γιομ αισθανόταν πως η απόσταση μεταξύ εκείνης και της κόρης της θα μεγάλωνε μόλις το ζευγάρι μετακόμιζε στο Γκάνγκναμ.

Και να που τώρα γιόρταζαν τα γενέθλια της κυρίας Γιομ τρώγοντας κορεάτικο βοδινό άριστης ποιότητας σε ένα πολυτελές εστιατόριο. Αν ήθελε να παραδεχτεί την αλήθεια, αισθανόταν αμήχανα. Πάντοτε ψώνιζαν παιδάκια από ένα μαγαζί στη γειτονιά κοντά στο Πανεπιστήμιο Θηλέων Σουγκμιόνγκ. Η κυρία Γιομ χαμογέλασε αμήχανα στην εγγονή της. Η Τζουνχί παρακολουθούσε ένα βίντεο στο YouTube από το κινητό της και μετά βίας έδινε σημασία στη γιαγιά της, αλλά και μόνο που

είχε την ευκαιρία να τη βλέπει, η κυρία Γιομ χαιρόταν. Η κόρη και ο γαμπρός της ήταν απορροφημένοι σε μια συζήτηση για τα οικονομικά τους –κάτι σχετικά με δόσεις δανείων ή μια ασφάλεια–, την οποία αδυνατούσε να παρακολουθήσει. Ευχήθηκε να τους φέρουν γρήγορα το φαγητό, ώστε να συγκεντρωθεί στο πιάτο της. Εξάλλου, γενέθλια είχε. Της άξιζε να το ευχαριστηθεί.

Όταν τους έφεραν την παραγγελία τους, άρχισε να τρώει δίχως να σκέφτεται κάτι παραπάνω. Η κόρη της βάλθηκε να περιποιείται την Τζουνχί, ενώ ο γαμπρός της ασχολούνταν με την ψησταριά στη μέση του τραπεζιού. Αφού τσούγκρισαν τα ποτήρια, η κόρη της άδραξε την ευκαιρία για να πει: «Μάντεψε: η Τζουνχί θα αρχίσει μαθήματα ταεκβοντό σύντομα».

«Τι νόημα έχει να μάθει ταεκβοντό μικρό κορίτσι;»

«Μαμά, δεν το πιστεύω πώς μια μορφωμένη, προσδευτική γυναίκα σαν κι εσένα λέει κάτι τέτοιο! Τι νόημα έχει να μάθει ταεκβοντό μικρό κορίτσι; Ένα αγόρι στην τάξη της Τζουνχί τη χτύπησε. Θέλει να μάθει ταεκβοντό για να προστατεύεται από τους νταήδες».

Είχε δίκιο. Αυτές οι παλιομοδίτικες σκέψεις την έκαναν να ντρέπεται. Ενώ ο γαμπρός της της έριχνε νευρικές ματιές, η κόρη της ήπιε την τελευταία γουλιά από την μπίρα της. Η κυρία Γιομ λοξοκοίταξε την Τζουνχί και προσπάθησε να χαμογελάσει.

«Τζουνχί, θες να μάθεις ταεκβοντό;»

«Μμμ», μουρμούρισε το κορίτσι, δίχως να σηκώσει το βλέμμα από το κινητό.

«Που λες, μαμά, υπάρχει μια πολύ καλή σχολή στη γειτονιά σου. Ο δάσκαλος και ιδιοκτήτης της ήταν αναπληρωματικός στην εθνική ομάδα. Είναι νέος και έχει καταπληκτική φιλοσοφία. Διαβάζω τα σχετικά στο Γκρουπ Μαμάδων της Ντονγκτσόν».

«Τι είναι το Γκρουπ Μαμάδων της Ντονγκτσόν;»

«Μια διαδικτυακή κοινότητα για μαμάδες στο Ντόνγκμπου Ιτσόν-ντονγκ».

«Και τι τρέχει με τον δάσκαλο; Κανονικά δεν θα έπρεπε να μεταφέρει τη σχολή του στη γειτονιά σου; Τι δουλειά έχει στο Τσονγκπά-ντονγκ;»

«Προσπαθεί, αλλά τα νοίκια στην περιοχή είναι υψηλά. Δεν μπορούμε να περιμένουμε ώσπου να μεταφερθεί εδώ, οπότε για την ώρα θα στέλνουμε την Τζουνχί στο Τσονγκπά-ντονγκ. Αλλά χρειάζομαι τη βοήθειά σου».

Ξαφνικά, το μαλακό βοδινό άρχισε να σκληραίνει. Φυσικά και της άρεσε να περνάει χρόνο με την εγγονή της, αλλά αισθανόταν άβολα που δεν θα είχε πλέον η ίδια την ελευθερία να αποφασίζει πότε θα έβλεπε την Τζουνχί.

Η κόρη της ήθελε να κρατάει την Τζουνχί στη διάρκεια των δύο ωρών που μεσολαβούσαν μεταξύ των μαθημάτων ταεκβοντό και βιολιού και, μιας και το ιδιωτικό λεωφορείο για το ωδείο δεν ερχόταν πάντα στην ώρα του, ήθελε η κυρία Γιομ να πηγαίνει την Τζουνχί με το λεωφορείο. Δεν θα ήταν δύσκολο σε μια συνταξιούχο γιαγιά να κρατάει το εγγόνι της για μερικές ωρίτσες, αλλά η κυρία Γιομ είχε και δουλειές. Έπρεπε να βρίσκεται στο μαγαζί, να κάνει διάφορες εθελοντικές εργασίες στην εκκλησία της και να γράφει καθημερινά λέξεις στα αγγλικά, για να επιβραδύνει την άνοια. Αλλά, βέβαια, η κόρη και η εγγονή της ήταν πάνω απ' όλα. Φυσικά και ήταν.

Εντέλει, η κυρία Γιομ συμφώνησε – όπως ακριβώς ήταν σίγουρη η κόρη της ότι θα έκανε. Δεν ανέφεραν κάτι για χρήματα, αλλά ήταν βέβαιη πως η κόρη και ο γαμπρός της θα έπρατταν τα δέοντα.

Στο λεωφορείο του γυρισμού από το εστιατόριο, η κυρία Γιομ σκεφτόταν τους υπαλλήλους της. Αισθανόταν άνετα μαζί τους και τους ένιωθε δικούς της ανθρώπους, ίσως περισσότερο

από τον ρέμπελο γιο της και τη φιλόδοξη κόρη της. Αν τα παραδεχόταν μεγαλόφωνα όλα αυτά, βέβαια, η κόρη της θα έλεγε ότι οι επιχειρηματίες δεν πρέπει να φέρονται στους υπαλλήλους τους σαν να είναι συγγενείς τους, αλλά εκείνη αυτό ένιωθε. Δεν ζητούσε από τους υπαλλήλους να τη θεωρούν συγγενή τους, ούτε είχε παράλογες απαιτήσεις, όπως θα έκανε ίσως κάποιος συγγενής. Η κυρία Γιομ αισθανόταν έτσι επειδή βασιζόταν στους υπαλλήλους της περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο.

Η κυρία Ο, που είχε την πρωινή βάρδια στο μαγαζί ήταν φίλη και γειτόνισσα. Γνωρίζονταν εδώ και είκοσι χρόνια. Επίσης, ήταν και αυτή πιστή χριστιανή. Εξάλλου, είχε την κυρία Γιομ σαν μεγάλη αδερφή και μαζί της μοιραζόταν τις χαρές και τις λύπες της ζωής. Η Σιχιόν δούλευε τα απογεύματα. Η κυρία Γιομ την είχε σαν κόρη και την πρόσεχε πολύ. Ούτε μία φορά δεν της είχε προκαλέσει μπελάδες, με εξαίρεση κάποιο λαθάκι στο ταμείο, τότε τότε. Πέραν αυτού, η κυρία Γιομ ένιωθε υπόχρεη στην κοπέλα που είχε μείνει στη δουλειά έναν χρόνο τώρα, λαμβάνοντας υπόψη τις συχνές εναλλαγές των υπαλλήλων μερικής απασχόλησης. Ομοίως, ο Σονγκπίλ, που εργαζόταν βράδια, ήταν και αυτός αξιόπιστος. Της είχε έρθει σαν μάννα εξ ουρανού πριν από δύο χρόνια, όταν η κυρία Γιομ αντιμετώπιζε δυσκολίες στην αντικατάσταση των υπαλλήλων της νυχτερινής βάρδιας που παραιτούνταν ο ένας μετά τον άλλο. Ήταν γύρω στα πενήντα πέντε, πατέρας δύο παιδιών και ζούσε σε ένα κοντινό ημιυπόγειο. Ήταν τακτικός πελάτης· ερχόταν συχνά για τα τσιγάρα του, αλλά με το που η κυρία Γιομ ανάρτησε μία ταμπέλα ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ για τη νυχτερινή βάρδια, εκείνος τη ρώτησε εάν μπορούσε να κάνει αίτηση. Ήταν άνεργος τότε, δυσκολευόταν να βρει δουλειά και της είχε πει, μέσα από την καρδιά του, ότι έπρεπε με κάποιο τρόπο να συνεισφέρει, να φανεί χρήσιμος. Η κυρία Γιομ, που διαισθάνθηκε την απόγνωσή

του, είχε βάλει άλλα 500 γουόν στον κατώτατο μισθό του, τον οποίο η κυβέρνηση είχε μόλις αυξήσει. Κάπως έτσι κατέληξε με μισθό πάνω από δύο εκατομμύρια γουόν. Από τότε, έκανε τη νυχτερινή βάρδια, που κανείς δεν ήθελε.

Αυτούς τους ανθρώπους τους έβλεπε σαν οικογένεια. Ως επιχειρηματίας, ήλπιζε ότι θα συνεχίσουν να δουλεύουν για εκείνη. Ωστόσο, αν η Σιχιόν και ο Σονγκπίλ έβρισκαν μια καλύτερη σταθερή δουλειά και τους δινόταν η δυνατότητα να πραγματοποιήσουν τα όνειρά τους, μετά χαράς θα τους άφηνε. Κάποτε, μάλιστα, είχε βρει η ίδια στη Σιχιόν μια καλή δουλειά, αν και η κοπέλα είχε επιστρέψει αμέσως κοντά της, αφού δεν κατάφερε να αντέξει ούτε μία μέρα εκεί. Θυμόταν σαν χθες τη Σιχιόν να της ζητάει να την πάρει πίσω, λέγοντας πως «Δεν είμαι έτοιμη να δουλέψω σε γραφείο».

Οι φοιτητές δούλευαν τα Σαββατοκύριακα και κάποιοι νεαροί από την εκκλησία της κάλυπταν σκόρπιες βάρδιες μέσα στην εβδομάδα. Τώρα που είχε καταφέρει να φτιάξει έναν κατάλογο υπαλλήλων μερικής απασχόλησης που ήθελαν να δουλεύουν κάποιες ημέρες μέσα στην εβδομάδα για να βγάζουν το χαρτζιλίκι τους, η κυρία Γιομ δεν αναγκαζόταν πλέον να καλύπτει η ίδια τόσες βάρδιες και, επιπλέον, δεν είχε τον μπελά να ψάχνει διαρκώς για νέους υπαλλήλους. Δεν έπαυε να εκπλήσσεται, αλλά και να αισθάνεται ευγνωμοσύνη, κάθε φορά που άκουγε το προσωπικό της να την αποκαλεί «αφεντικό» και το έβλεπε να φροντίζει το μαγαζί.

Όμως υπήρχε ένα πρόβλημα – οι δουλειές δεν πήγαιναν και τόσο καλά.

Η κυρία Γιομ άνετα τα έβγαζε πέρα με τη σύνταξή της, ωστόσο είχε αποφασίσει να αναλάβει ένα μίνι μάρκετ, ακολουθώντας τη συμβουλή του μικρού της αδερφού, όταν έψαχνε τι να κάνει τα χρήματα που της είχε αφήσει ο σύζυγός

της. Ο αδερφός της, που είχε τρία μίνι μάρκετ, επέμενε ότι για να βγάλει κέρδος θα έπρεπε να ανοίξει τουλάχιστον άλλα δύο, αλλά για την κυρία Γιομ το ένα ήταν υπεραρκετό. Αν μπορούσε να ζει από τη σύνταξή της και οι εργαζόμενοί της από τον μισθό που τους έδινε, της έφτανε και της περίσσευε. Δεν περίμενε πως η κυρία Ο και ο Σονγκπίλ θα εξαρτιόντουσαν σε τέτοιο βαθμό από το μαγαζί. Επιπλέον, η Σιχιόν είχε ανάγκη τη δουλειά, όσο προετοιμαζόταν για τις εξετάσεις του ΑΣΕΠ. Έτσι, η κυρία Γιομ, που ποτέ της μέχρι τότε δεν είχε κάποια επιχείρηση, ούτε είχε εργαστεί ως ελεύθερη επαγγελματίας, άρχισε να ανησυχεί για τη μοίρα του καταστήματος όταν συνειδητοποίησε τη σημασία του όχι μόνο για την ίδια, αλλά κυρίως για το προσωπικό της.

Αρχικά, οι δουλειές πήγαιναν καλά, αλλά έξι μήνες αργότερα άνοιξαν δύο νέα μίνι μάρκετ εκατό μέτρα από το δικό της και ο ανταγωνισμός αυξήθηκε. Τα εν λόγω καταστήματα, προκειμένου να χτυπήσουν τον ανταγωνισμό, οργάνωναν διάφορες προσφορές και εκδηλώσεις. Οι πωλήσεις στο κατάστημα της κυρίας Γιομ άρχισαν να πέφτουν. Σε αυτό το σημείο βρισκόμαστε τώρα.

Η κυρία Γιομ δεν προσπαθούσε να πλουτίσει. Ανησυχούσε πως αν το κατάστημα έκλεινε, οι υπάλληλοί της θα έχαναν τη δουλειά τους. Δεν είχε προβλέψει τον έντονο ανταγωνισμό όταν άνοιξε το μαγαζί και, με κάθε ειλικρίνεια, δεν ήξερε για πόσο ακόμη θα κατάφερνε να το κρατήσει ανοιχτό. Αυτές ήταν οι καθημερινές ανησυχίες της, αλλά για την ώρα δεν μπορούσε να κάνει πολλά.

Την επόμενη μέρα, η κυρία Γιομ πέρασε από το μαγαζί στις οχτώ το βράδυ και βρήκε τον άστεγο να καθαρίζει το τραπεζάκι έξω. Σκυμμένος, στη φθινοπωρινή παγωνιά, μάζευε γόπες, πλαστικά κυπελλάκια και άδεια κουτάκια μπίρας από το έδαφος.

Με αργές κινήσεις συγκέντρωνε τα σκουπίδια και εξέταζε προσεκτικά το καθένα, προτού το πετάξει στον σωστό κάδο. Εκείνη τη στιγμή, η Σιχιόν βγήκε από το μαγαζί με μια συσκευασία έτοιμου γεύματος, την άφησε στο τραπέζι και του έκανε νόημα. Εκείνος της έκανε μια βιαστική υπόκλιση, την οποία του αντιγύρισε. Πάνω που έκανε μεταβολή για να επιστρέψει μέσα, πρόσεξε την κυρία Γιομ.

«Α, αφεντικό, ήρθατε;»

«Βλέπω ότι του έφερες το γεύμα του».

«Είναι το ελάχιστο που μπορώ να κάνω, αφού βοηθάει στο καθάρισμα...»

Η Σιχιόν χαμογέλασε και μπήκε στο μαγαζί. Η κυρία Γιομ στράφηκε στον άστεγο. Αυτή τη φορά την είδε και υποκλίθηκε, προτού ανοίξει τη συσκευασία. Δίχως να πει λέξη, κάθισε απέναντί του. Το φαγητό άχνιζε, σαν να το είχαν ζεστάνει στον φούρνο μικροκυμάτων. Η παρουσία της μάλλον του προκαλούσε αμηχανία. Όταν του έκανε νόημα να φάει, εκείνος έσκισε το χάρτινο περιτύλιγμα των τσόπστικ και έβγαλε ένα πράσινο γυάλινο μπουκάλι από την τσέπη του μπουφάν του.

Ξεβίδωσε το καπάκι από το μπουκάλι σότζου και έριξε το ποτό σε ένα κυπελλάκι που δεν είχε πετάξει. Η κυρία Γιομ, απέναντί του, τον κοιτούσε σιωπηλή και, κάποια στιγμή, εντέλει, ο άστεγος φάνηκε να χαλαρώνει και αφοσιώθηκε στο φαγητό, παρά την παρουσία της.

Λίγο πριν φάει τις τελευταίες του μπουκιές, η κυρία Γιομ μπήκε στο μαγαζί και επέστρεψε με δύο καφέδες. Κάθισε στη θέση της και του έδωσε, προς μεγάλη του έκπληξη, τον έναν. Με το κεφάλι σκυφτό, τον ήπιε λες και γεύοταν μέλι. Η κυρία Γιομ ήπιε μια γουλιά από τον δικό της. Ο ζεστός καφές έλιωνε την παγωνιά. Τα καλοκαίρια οι κάτοικοι της περιοχής παραπονιούνταν που οι πελάτες κάπνιζαν ή μιλούσαν δυνατά ενώ

έπιναν την μπίρα τους και δυσκολευόταν να κρατήσει τον χώρο καθαρό. Παρά τα παράπονα, ωστόσο, δεν έλεγε να ξεφορτωθεί το τραπεζάκι – ήταν, άλλωστε, ένα από τα λίγα μέρη όπου ο κόσμος μπορούσε να καθίσει και να ηρεμήσει.

«Έβαλε... κ-κρύο».

Κοίταξε σοκαρισμένη τον άστεγο, λες και της είχε μόλις μιλήσει φάντασμα. Μιας και δεν είχε πει λέξη όσο έτρωγε, είχε υποθέσει πως δεν είχε πολλή όρεξη για κουβέντα, έτσι δεν τον είχε ρωτήσει το όνομά του. Αλλά τώρα που της είχε μιλήσει, αισθανόταν την περιέργειά της να αναβλύζει.

«Πράγματι. Σκοπεύεις να μείνεις μέσα στον Σταθμό;»

«Ν-ναι... αφού θα κ-κρυώσει κι άλλο ο κ-καιρός».

Φαινόταν πολύ πιο χαλαρός από πριν. Ίσως το γεγονός πως ερχόταν στο κατάστημα για να φάει τον είχε αναγκάσει να κοινωνικοποιηθεί περισσότερο. Η κυρία Γιομ αποφάσισε να αδράξει την ευκαιρία για να του κάνει περισσότερες ερωτήσεις.

«Είναι το μοναδικό σου γεύμα μέσα στη μέρα;»

«Στην εκκλησία... δίνουν φαγητό... αλλά σ-σου ζητάνε να ψ-ψάλεις... δεν μου αρέσει».

«Το καταλαβαίνω. Πού έμενες παλιά; Δεν έχεις σκεφτεί να επιστρέψεις εκεί;»

«Δ-δεν ξέρω».

«Μπορείς να μου πεις πώς σε λένε;»

«Δ-δεν ξέρω».

«Δεν ξέρεις πώς σε λένε; Πώς σε φωνάζουν; Τι δουλειά έκανες;»

«Δεν ξέρω».

«Χμμμ».

Τουλάχιστον μιλούσε. Αλλά γιατί απέφευγε να απαντήσει; Η κυρία Γιομ, παρά την οξυδέρκειά της, δεν μπορούσε

να καταλάβει αν όντως δεν ήξερε το όνομά του ή απλώς έτσι της έλεγε. Αποφάσισε πάραυτα να επιμείνει. Έπρεπε να μάθει τουλάχιστον πώς τον έλεγαν, για να επικοινωνήσει μαζί του.

«Πώς να σε φωνάζω, δηλαδή;»

Αντί να της απαντήσει, κοίταξε προς την κατεύθυνση του Σταθμού. Άραγε, ήθελε να επιστρέψει εκεί; Σε ένα μέρος γνώριμο; Τότε, γύρισε και την κοίταξε κατάματα.

«Ντοκ...γκο...»

«Ντόκγκο;»

«Ντόκγκο... Όλοι... έτσι με λένε».

«Και αυτό είναι το όνομα ή το επώνυμό σου;»

«Ντόκγκο... σκέτο».

Αναστέναξε και κατένευσε. «Εντάξει, λοιπόν, κύριε Ντόκγκο. Μην ξεχνάς να περνάς καθημερινά από εδώ. Έμαθα πως πριν από μερικές μέρες είχες αργήσει. Η Σιχιόν ανησύχησε».

«Δ-δεν εί-είναι ανάγκη να α... ανησυχεί».

«Όταν κάποιος που εμφανίζεται πάντα την ίδια ώρα αργεί, φυσικά και ανησυχείς. Να έρχεσαι καθημερινά, λοιπόν, δίχως καθυστερήσεις. Θα τρως και, αν θες, μπορείς να βοηθάς στο καθάρισμα, όπως σήμερα».

«Αν χάσετε το... π-πορτοφόλι σας ξανά... π-πείτε μου».

«Συγγνώμη;»

«Θ-θα σας το βρω. Δ-δεν έχω άλλο... τρόπο... να σ-σας ξεπληρώσω...»

«Δηλαδή, μου λες ότι θες να ξαναχάσω το πορτοφόλι μου για να με βοηθήσεις; Νόμιζα ότι ήσουν άνθρωπος με αρχές». Τον πείραζε, εκείνος όμως απάντησε σοβαρά.

«Όχι, όχι... μην το χάσετε... Ό,τι χρειαστείτε ο-όμως... π-πείτε μου».

Η κυρία Γιομ αισθανόταν ταυτόχρονα ικανοποιημένη και θλιμμένη. Άραγε, να του φαινόταν η κατάσταση στο μαγαζί

τόσο απελπιστική, που πίστευε ότι είχε ανάγκη τη βοήθεια κάποιου σαν κι αυτόν; Ή απλώς προσπαθούσε να της φερθεί ευγενικά; Όπως και να είχε, ήταν ώρα να βάλει τελεία σε αυτή τη συζήτηση. Κοίταξε με νόημα το μπουκάλι.

«Κύριε Ντόκγκο, θα έλεγα πρώτα να βοηθήσεις τον ίδιο τον εαυτό σου».

Έσκυψε το κεφάλι ντροπιασμένος. Ο δόλιος, πόσο εύκολα έβαζε την ουρά στα σκέλια.

«Ο λόγος που σου προσφέρω φαγητό είναι επειδή θέλω να σε βοηθήσω, έστω με κάτι τόσο μικρό, αλλά δεν μπορώ να σου επιτρέψω να πίνεις εδώ».

Δεν μίλησε.

«Μια συσκευασία με έτοιμο φαγητό δεν είναι σνακ για να συνοδεύσεις το ποτό σου. Είναι κανονικό γεύμα. Δεν θα σε βοηθήσω να μεθύσεις».

«Ένα μπουκάλι... δεν κάνει κεφάλι».

«Δεν έχει σημασία. Έχω τους κανόνες μου. Το τραπέζι αυτό μου ανήκει και δεν σου επιτρέπω να πίνεις εδώ».

Ξεροκατάπιε, έπειτα κοίταξε το μπουκάλι και το πήρε στο χέρι. Προς στιγμήν, η κυρία Γιομ αναρωτήθηκε αν θα τη χτυπούσε με αυτό. Αλλά τελικά το έβαλε στην αδειανή συσκευασία και σηκώθηκε για να τα πετάξει στα σκουπίδια και την ανακύκλωση.

Αναστέναξε ανακουφισμένη. Ο άστεγος γύρισε στο τραπέζι, έβγαλε από την τσέπη του ένα τσαλακωμένο χαρτομάντιλο, σκούπισε την επιφάνεια και της έκανε άλλη μια υπόκλιση. Η κυρία Γιομ τον παρακολούθησε να απομακρύνεται. Ντόκγκο. Άραγε, να ήταν ένας αναγραμματισμός της λέξης *godok*, δηλαδή *μονάχος*; Μήπως τον αποκαλούσαν έτσι επειδή ζούσε μόνος; Αποφάσισε προς το παρόν να μην ανησυχεί για αυτή τη μοναχική μορφή.